

[Krag.]

saa, saaledes som den højtærede Minister gør det, henpeger paa, at det bliver først i 1930, 1931, 1932, at disse Refusioner forfalder. Det betyder i denne Sag ingenting, medmindre den højtærede Minister erkender det, der mangler i hans System, men henviser til, at der bliver jo Tid til at indvinde det forsømte. Dertil vil jeg sige, at hvis dette sidste er den højtærede Ministers Opfattelse, saa nytter det ham ikke, det klarer ikke Sagen; thi hvor Pengene skal tages fra, det maa en ansvarsbevidst Rigsdag vide, førend den beslutter sig til en Udgiftslovgivning, selv om Byrderne af denne kan skydes nogle Aar frem i Tiden.

Som sagt, adskilligt af det, jeg kunde have ønsket at faa Oplysning om af den højtærede Minister, har Ministeren enten ikke berørt eller henvist til et Udvalg, hvad jeg i og for sig beklager. Men naturligvis, paa mange Punkter, erkender jeg, er der givet Svar paa Spørgsmaal, der er stillet, og selv om jeg ikke overalt finder dem fyldestgørende, mener jeg dog ved den Fremdragnings af en Række Detailler, som her har fundet Sted, og ved den Drøftelse, som har været knyttet til den, at have aabnet Adgang til Oplysning for Almenheden i denne Sag, som er af saa overordentlig stor Betydning.

Thi er der noget socialt Omraade, hvor Folkedommen er fældet gennem Aarene paa Grundlag af manglende Forstaaelse af hele Sagen, saa er det netop Arbejdsløshedsomraadet. Derfor har en Klarlæggelse af alle disse Problemer, saaledes at de lægges aabne for Offentligheden, en overordentlig stor Betydning, og det er dertil, jeg har villet give et Bidrag.

C. J. F. Sven: Det ærede Medlem, der nys forlod denne Talerstol, var øjensynlig lidt bitter over de Udtalelser, hvormed jeg indledede mine Bemærkninger, da jeg første Gang havde Ordet i denne Sag. Jeg beklager, at mine Udtalelser har gjort saa ondt. Det har aldeles ikke været min Hensigt specielt at ramme det ærede Medlem Hr. Krag. De Udtalelser, jeg fremsatte om, hvorledes jeg mener en første Behandling bør forme sig, blev fremsat, fordi jeg, efter min ringe Mening, er imod den Udvikling, man efterhaanden er ved at komme ind paa, hvorefter første Behandlingen udarter til en ren og skær Udvalgsbehandling, men der laa ikke i mine Udtalelser det fjerneste personlige overfor det ærede Medlem Hr. Krag, selv om jeg nok synes, at han i nogen Grad forveksler Kvalitet med Kvantitet,

og ligesom der er en vis Forskel paa Kamel og Kanel, saaledes er der nu en Gang og saa Forskel paa Kvalitet og Kvantitet.

Det ærede Medlem Hr. Krag kvitterede med nogle Venligheder om, at min Tale var indholdsløs, og at jeg formentlig, fordi mine Forudsætninger ikke var anderledes, ikke kunde tale langt. Jeg skal gøre det ærede Medlem den Indrømmelse, at med Hensyn til at tale bredt er det ærede Medlem ganske uforlignelig; til de Højder kan sikkert hverken jeg eller noget andet Medlem i denne Sal rage op; det ærede Medlem kan være ganske rolig, Championatet i saa Henseende vil det ærede Medlem sikkert have langt ud i Fremtiden. For øvrigt beundrer jeg denne Evne til at tale bredt, jeg har altid misundt de Folk, der havde den, og hvis jeg endelig skulde nære særlige Følelser overfor det ærede Medlem Hr. Krag, er det misundelige. I øvrigt trøster jeg mig med Fritz Jürgensens Ord: Jeg bøjer mig for van Dyck — in casu. det ærede Medlem Hr. Krag —, men enhver har jo sine Fortrin!

Hvad angaar den højtærede Socialministers Udtalelser i Dag, var der jo sket det beklagelige for os, der skulde høre paa de mange Udtalelser, at vi, siden Sagen sidst var til Behandling, har haft en Lørdag og en Søndag, som har givet den højtærede Socialminister rigelig Anledning til at forberede de mange og lange Udviklinger her i Dag, ikke alene mere specielle Bemærkninger, men ogsaa nogle almindelige Bemærkninger; og da man uden at tage fejl af Diagnosen trygt tør sige, at den højtærede Socialminister mere end nogen anden i dette Land lider af „Pressomani“, lod den højtærede Socialminister naturligvis heller ikke Lejligheden gaa forbi til at ofre den kære Presse et Par venlige Bemærkninger.

Jeg kan nu ikke forstaa, hvorfor vi dog skal plages med det her i Dag, fordi „Nationaltidende“ og „Berlingske Tidende“ har fremsat nogle maaske mindre smigrende Bemærkninger om den højtærede Minister. Hvis der endelig er Grund til at beklage sig over Pressen, er der dog andre Steder, hvor man bedre kunde gøre det end netop her. Den Slags Ting maa man virkelig tage lidt overlegent. Det kan ikke nytte noget, at hver Gang der bliver sagt et Par venlige Bemærkninger i Pressen, farer den højtærede Socialminister straks frem.

Og jeg maa sige, det maa være meget vanskeligt for Pressen at tilfredsstille den højtærede Socialminister. (*Socialministeren* [Steincke]: Det skal den heller ikke!). Det skal den heller ikke, nej, men det er ogsaa